

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Ύψιλλου της Παιδείας ως το κατ' εσχόλην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις την ψυχάν ημῶν υπηρεσίας καὶ υπό του Οικουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εις τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :		Ἐξωτερικοῦ :	
Ἔτησίαι	δρ. 8,-	Ἔτησίαι	φρ. 10,-
Ἑξαμήνιος	4,50	Ἑξαμήνιος	5,50
Τριμήνιος	2,50	Τριμήνιος	3,-

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάτου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτορέων, Ἑσπερ. Α. 10. Ἐξοτερ. Α. 15
Φόλλα προηγουμένον ἐίδον, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκαστον Λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐδριπέδου ἀρ. 32, παρὰ τὸ Βαρθολομαίου

Περίοδος Β'.—Τόμος 20ος

Ἐν Ἀθήναις, 25 Μαΐου 1913

Ἔτος 85ον.—Ἀριθ. 26

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ' (Συνέχεια)

Λίθοι ἔδω κ' ἐκεῖ προεζέχοντες, ὡς ἐπέτρηκεν εἰς ἓνα ἀκροβάτην ἢ εἰς ἓνα τρελλόν, νὰ κατέλθῃ μέχρι τῆς στέγης ἐνὸς περιπτεροῦ. Ἀπὸ ἐκεῖ πλέον ἤτο ἀρκυὰ κατὰ εὐκόλον νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ ἑδάφους, βοηθούμενος ἀπὸ ἓνα πελώριον κισσόν, ὃ ὅποιος ἀνεργεῖτο κατ' ἄλλον τὸ ὕψος τοῦ τοίχου.

Ὁ μικρὸς τζοκεῖ ἐπροτίμησεν ἀδιστακτικῶς νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν ἐπικίνδυνον αὐτὴν δραπέτευσιν, παρὰ νὰ διανυκτερεύῃ κλειθωμένος εἰς τὸ δωμάτιόν του, ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν ἐνὸς κινδύνου, ἴσως φανταστικοῦ. Ἐκαβαλλικευσὶ λοιπὸν τὸ βῆθρον τοῦ παραθύρου, ἐξῆλκθη ἐπ' αὐτοῦ μὲ τὴν κοιλίαν, ἔβγαλεν ἔπειτα ἔξω καὶ τὸ ἄλλο του πόδι καὶ, κρεμασθεὶς ἀπὸ τὸ παράθυρον μὲ τὰ δύο χεῖρα, ἐπάτησεν ἑπάνω εἰς τὴν κορμίζαν. Χωρὶς νάφισσῃ τὸ παράθυρον, ἤρχισε νὰ περι-

πατῆ ἐπ' αὐτῆς. Καὶ ἅμα εἶδεν ὅτι τὸ κατώρθωνεν, ἀπαραιρήθη πλέον ἀπὸ τὸ κοῦφωμα καὶ ἐπροχώρησε σιγὰ-σιγὰ, βυθούμενος, μὲ τὰ χεῖρα, ἀπὸ τὰς ὀλίγας προεξοχὰς τοῦ τοίχου.

Ἐἶχαν ἤδη διατρέξῃ εἰς τὸ σκότος τὸ ἡμισυ τῆς κορμίζας, ὅταν ἐλαμψε μία ἀστραπή καὶ ὑπὸ τὸ φῶς τῆς, ὁ Μπόμπης εἶδε τὸ τρομερὸν κενόν, τὸ ὁποῖον ἔχρινεν ὑπὸ τοὺς πόδας του, τὴν λεῖαν ἐπιφάνειαν τοῦ πυργίσκου καὶ τὴν στενότητα τῆς κορμίζας, ἣ ὁποία τὸν ὑπεβάσταζε.

Πρὸς ταχυμίην τὸν κατέλαβεν ἔλιγος καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ πέσῃ ἄλλὰ συνήλθε γρήγορα καὶ μὲ μίαν ὑπερήθρων προσπάθειαν κατώρθωσε νὰ φθάσῃ εἰς τὴν γωνίαν.

Ἐκεῖ ὅμως ἠναγκάσθη νὰ σταματήσῃ, διότι ἀντιτίτως πρὸς ὅ,τι τῷ ἐφάνη ἀπὸ τὸ παράθυρόν του, τώρα ἔβλεπεν ὅτι ἤτο ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ κατέλθῃ τόσο διάστημα ἐπὶ τοῦ ὀμυλοῦ ἐκείνου τοίχου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐλάχιστα ἦσαν οἱ προεξοχαί. Δὲν εἶχεν ἄλλο τίποτε νὰ κάμῃ, παρὰ νὰ πάρῃ τὸν ἴδιον ἐπικίνδυνον δρόμον καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Τὸ ἀπεράσιεν. Ἀλλὰ τὸ ἄλτρον τοῦ κουρασμένου του ποδιοῦ γλυστῆρᾷ, παρκαταί, τὰ χεῖρα του ξεφεύγουν, ἀφίνει ἀσθενῆ κρουγὴν καὶ πίπτει!... Πάει! εἶνε χαμένος! Ὡς γίνῃ λυῶμα, πίπτων εἰς τὸ ἑδάφος, ἢ θά πνιγῆ, πίπτων εἰς τὸ μαῦρον νερόν τῆς τάφρου...

Ἄλλ' ὄχι! Ἡ εἰμαρμένη δὲν ἠθέλησεν νὰ διακοπῇ τόσο ἀποτόμως τὸ στάδιον τοῦ νεαροῦ μας ἥρωος, διότι, ἀφοῦ ἐπῆρε δύο βόλτες εἰς τὸν αέρα, ἔπεσεν ἑπάνω εἰς ἓν εἶδος τέντας, ἀπλωμένης κάτωθεν ἐνὸς παραθύρου τῆς προσόψεως καὶ ἐμοίας μὲ αὐ-

τὰς περὶ βάζουν ἀκόμη εἰς τὰ παράθυρα τῶν φυλακῶν, διὰ νὰ ἐμποδίσουν τοὺς καταδίκους νὰ βλέπουν κάτω εἰς τὸν δρόμον καὶ νὰ ἐπικοινωνοῦν μὲ τοὺς διαβάτας.

Ὁ γέρον διηυθύνθη πρὸς μεγάλην εἰκόνα... (Σελ. 206, στ. 6.)

Ἐνα ὕψηλόν γέροντα μὲ λευκὴν γενεάδα... (Σ. 206, στ. α')

Ἡ τέντα αὐτὴ ἦτο ἀπὸ στερεὸν ξύλινον πλαίστιον, ὀριζόντιον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχαν κερφῶσιν ὕψισμα χονδρὸν. Ὁ Μπόμπης πρὸς στιγμὴν ἐξαίσθη, ἔπειτα ὀμίως ἀνοιξε τὰ μάτια του, καὶ κατὰ πλῆκτος τοῦ ἠεθάνετο ἀκόμη τὸν εἰστόν του ζωντανόν, ἐκύτταζε γύρω του διὰ νὰ εἶδῃ περὶ εὐρίσκατο. Τί τύχη ποῦ τὴν εἶχε!..

Ἐσηκώθη μὲ κάθε προσφύλαξιν δροῖος καὶ ἐπλησίασε τὸ πρόσωπόν του εἰς τὸ παράθυρον ἐκεῖνο, ἀπὸ τὰ τζάμικα τοῦ ὁποίου εἶδεν ἓνα μεγάλο δωμάτιον, ἀμυδρῶς φωτιζόμενον ἀπὸ λυχνίαν κακνίζουσαν.

«Λοιπὸν δὲν πέθανα! ἐσυλλογίσθη ὁ Μπόμπης περιχαρῆς. Αὐτὸ εἶνε καὶ τί... εἶνε μάστιχα πολὺ... Ἀλλὰ τώρα πῶς νὰ μπερῶ μέσα; Ἄν τὸ δωμάτιον αὐτὸ κατεκλήται, πῶς θὰ μὲ δεσθῇ ὁ κάτοικος

του, αν με ιδη να μπαίνω από το παράθυρο;»

Και πραγματικά, το δωμάτιον ήτο κατακλιμμένος. Υπό τὸ τρέμον φῶς τῆς λυχνίας, ὁ μικρὸς τζόκευ διέκρινεν ἕνα ὑψηλὸν γέροντα με λευκὴν γενειάδα καὶ με ἐπανωφόρι ἀπογύαναν, κουρελιασμένον, ὁ ὁποῖος ἐπεριπατοῦσε ψηλαφητῶς, τείνων τὸ σῶς, ὡς να ἤθελε να ἐξηγήσῃ κάποιον ἀσυνήθη κρότον. Ὁ κρότος αὐτὸς ἦτο ἐκεῖνος ποῦ εἶχε κάμη ὁ Μπόμπης πίπτων εἰς τὴν τένταν. Ἐνοήσας ἐπὶ τέλους ὁ γέρον, οἱ προήγατο ἀπὸ τὸ παράθυρον, ἀπληθαίσεν αὐτὸ καὶ τὸ ἤνοιξεν. Ἀμέσως τότε ὁ Μπόμπης εἰσεπήδησεν εἰς τὸ δωμάτιον.

— Ποῖος εἶνε; ἠρώτησεν ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὴν λευκὴν γενειάδα.

— Ἐνα δυστυχισμένο παιδι ποῦ ἐπέσε ἀπὸ τὸ πυργακι, ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς. Συγχωρήσέ με, κύριε, ἀλλὰ... με εἶχαν κλειδωμένον... ἕκαμα να φύγω, παραπάτησα κ' ἐπέσα...

— Κακομοῖρε! .. μπερούσες να σκοτωθῆς!

— Κ' ἐγὼ, μα τὴν ἀλήθεια, ἀπορῶ πῶς δὲν σκοτώθηκα!

Διαρκούντες αὐτὴς τῆς συνομιλίας, ὁ γέρον εἶχε πλησιάζει τὸν παρείσαστον καὶ περιέφερεν ἑλαφρὰ τὰς χεῖράς του ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του καὶ καθ' ὅλον τὸ μῆκος τοῦ σώματός του. Ἀφ' αὐτοῦ ἐτελείωσεν αὐτὴν τὴν ψηλάφησιν, τὴν ὁποίαν ὁ μικρὸς ὑπέστη ἀρόδιος, διότι ἡ ἀγαθὴ φυσιογνωμία τοῦ γέροντος ἀνέπνευεν ἐμπιστοσύνην, εὐτυχῶς τῷ εἶπεν:

— Ὅποιος καὶ ἂν εἴσαι, σὺ ποῦ ἐρχεσαι να παράξῃς τὴν ἐρημίαν ἐνὸς δυστυχῶς τυφλοῦ, καλῶς ἤλλες!

Ὁ φυλακισμένος

Ὁ μικρὸς Ἄγγλος, ἀπὸ τὰς λέξεις αὐτὰς ἐνόησε τὴν αἰτίαν τῶν διαστακτικῶν κινήματων τοῦ γέροντος κ' ἐξέβασε τὴν τύχη, ἡ ὁποία τὸν ἐρρίψεν εἰς τὸ δωμάτιον ἐνὸς ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖον ἡ τύφλωσίς του, ἐν πάσῃ περιπτώσει, καθίστα ἀκίνητον.

Συνήλθε ταχέως ἀπὸ τὰς διαφορὰς συγκινήσεως καὶ ἠρώτησε:

— Σὰς παραλαβῶ, κύριε, σὲ εἶθε ὁ νοικοκύρης αὐτοῦ τοῦ πύργου;

— Ὁχι, ἀπεκρίθη ὁ τυφλός· δὲν εἶμαι παρὰ ἕνα δυστυχῆς φυλακισμένον.

Ὁ Μπόμπης ἀντιθέτησεν ἀπὸ τὸ καθισμά του κ' ἐκτύπησε τὸ μῶλις ἐπιπλωμένον ἐλεῖνο δωμάτιον.

— Μὰ εἶνε λοιπὸν φυλακὴ ἐδῶ, ἠρώτησεν ἐκπληκτικῶς.

— Δυστυχῶς ναί. Φοβερὰ φυλακὴ ἀπὸ τὴν ὁποίαν ποτὲ δὲν θὰ μωρεῶμαι να βγῶ.

Εἶμαι ἀπελπισμένος... Ἀλλὰ πρὶν σὲ λυπήσω με τὴν διήγησιν τῶν συμφορῶν μου, πέ μου πρώτα πῶς εἴσαι καὶ ποῖα κακοτυχία σὲ ὠδήγησεν ἐδῶ.

Ὁ Μπόμπης διηγήθη εἰς τὸν γέροντα ὑπὸ πῶας περιστάσεις ἠναγκάσθη να εἰσβάλῃ εἰς τὴν φυλακὴν του διὰ τοῦ παραθύρου, καὶ ἀφ' αὐτοῦ ἐτελείωσε τὴν διήγησιν του, ἔλαβε τὸν λέγον καὶ ὁ τυφλός.

— Τώρα ποῦ ξεῖρω τὴν ἱστορία σου, μικρὸ μου φίλε, τῷ εἶπε, θὰ σοῦ διηγήθῳ καὶ τὴν δική μου. Ἴσως αὐτὴ ἢ περιπέτεια σου θὰ εἶνε εὐεργετικὴ καὶ διὰ τούτους δύο μας. Εἶμαι ὁ κόμης Μουού ὁ πρῶτος, τελευταῖος ἀπόγονος τῆς αὐγενοῦς οἰκογενείας τῶν Μουού ντ' Ἀρμαγιέ, πρῶτον κοντόσταυλος τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου ΙΔ'.

Ἰδοὺ ἄλλως τε καὶ ἡ εἰκὼν μου ἐν μεγάλῃ στολῇ.

μεροῦ ἰδιοκτητοῦ τοῦ Μαύρου Πύργου! Ὁ μικρὸς τζόκευ, συγκεκλιμμένος, ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ γέροντος καὶ παραφερόμενος ἀπὸ τὴν φυσικὴν του μεγαλοφυγίαν, τῷ εἶπε:

— Κύριε κόμη, ὡς τώρα δὲν ἠμπορούσατε τίποτε. Ἀλλὰ ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ! θὰ σᾶς βοηθῶ να δρασκεταύσετε καὶ να ἐκδικηθῆτε τὸν κακὸν ἀνεψιὸν σας.

Ὁ γέρον ἀκίνητος μελαγχολικῶς τὴν κεφαλὴν.

— Πρῶτα πρῶτα, ἀπεκρίθη, πρέπει να μωρεῶσαι σὺ να βγῆς ἀπὸ αὐτὸ τὸ δωμάτιον. Ἀλλὰ βλέπεις, ὅτι εἴσαι κλεισμέννος σὰν καὶ μὲνα.

— Μπα!.. εἶπεν ὁ Μπόμπης· πῶς ἔφυγα πρῶτην φορὰ ἀπὸ τὴ φυλακὴ μου;

— Γενναῖο παιδι! ἀνεκράξεν ὁ κόμης, ἐπιθέτων θωπευτικῶς τὴν χεῖρα του ἐπὶ τῆς ξανθῆς κεφαλῆς τοῦ μικροῦ τζόκευ.

Ἐγὼ βέβαια δὲν θὰ σὲ ἀπιθαρήνω. Ἀπεναντίας θὰ σοῦ ὑποδείξω τρόπον σωτηρίας, τὸν ὁποῖον, ἂν ἐγὼ δὲν θὰ εἴμπορούσα να μεταχειρισθῶ, ἕνα παιδι ὅμως τῆς ηλικίας σου, εὐκίνητον καὶ τολμηρὸν σὰν ἐσὲ, εἴμπορεῖ ἴσως να χρησιμοποίησῃ.

Ἄκουσέ με καλὰ πίσω ἀπὸ τὴν πλάκα τῆς ἐστίας, ὅτ' εὐρως...

Δὲν ἐπρόφραζε ναποτελειώσῃ τὴν φράσιν του. Ἦ βραβείον ἤνα ἠνοιχθῆ ἀποτόμως καὶ ὁ Μπόμπης, συλληθηθεῖς ἀπὸ δύο βάναινα χεῖρα, εὐρέθη ἐνώπιον τριῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι εἶχον εἰσέλθῃ εἰς τὴν αἴθουσαν: Οἱ τρεῖς αὐτοὶ ἄνθρωποι ἦσαν ὁ κόμης Μουού, ὁ νεώτερος, καὶ οἱ δύο ἐμπιστοὶ ὑπηρετῶν του, Φλωρίνος καὶ Πέτρος.

Ὁ κόμης ἦτο κόκκινος, μετὰ τὴν περὶ ρούχων φορεμένη ἀνάποδα καὶ μετὰ τὴν περιλαίμιον ξεθληλυμμένον. Προφανῶς ἦτο μεθυσομένος καὶ ἀπὸ θυμὸν καὶ ἀπὸ κρασί. Ὅταν εἶδεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ μικροῦ τζόκευ, τὸν ὁποῖον τοῦ ἐφῆσαν οἱ δύο ὑπηρετῶν, ἐξέβαλε βρυχηθμὸν ὁρῆριον.

— Χαλζόπαϊδα! ἔτσι λοιπὸν ἀνταμείβῃς τὴν φιλοξενία ποῦ σοῦ προσέφερα, γι' ἀγάπη τοῦ δουκὸς Λωζέν, τοῦ κυρίου σου; Ἐπωφελήθης διὰ να με κατασκοπεύσῃς καὶ να μάθῃς τὰ οἰκογενειακά μου μυστικά; Ἐννοία σου ἕμως, κακομοῖρε, καὶ ὅτ' ἴδῃς τί σε περιμένει!

Ἐπειτα, στραφεὶς πρὸς τοὺς ὑπηρετῶν, ἐσταύρωσε τὰ χεῖρια του κ' ἐφώνησε:

— Δὲν σᾶς τῶλεγα, ἄθλιε, ἐτι ἄκουα κρότους στὸ πυργακι;.. Πῶς τὸ παλζόπαϊδο αὐτὸ καταθῆκε να φθάσῃ ὡς ἐδῶ; Πῶς; Θέλω να τὸ μάθω.

Οἱ ὑπηρετῶν ἐκτυτίζοντο με ἀπορίαν,

μὴ ἐννοούντες περισσότερο τὸν κυρίου των τὴν παρουσίαν τοῦ μικροῦ ξένου εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ τυφλοῦ. Ἀλλ' ὁ Μπόμπης, ἠρεμώτατος, τὰ ἐξήγησεν ὅλα:

— Με συγχωρεῖτε, κύριε κόμη, εἶπεν. Ἐδῶ μέσα μπῆκα μόνος μου, ἀπὸ τὸ παράθυρο, γιὰτι με εἶχαν κλειδῶσι, στὸ δωμάτιό μου, κ' αὐτὸ δὲν ἠμπορούσα να τὸ ὑποφέρω. Ἐπρέπε να με ὄρῃσιν ἐλεύθερο, γιὰτι δὲν εἶχα κάμη βέβαια κανένα κακὸ.

Ἡ ἀπάντησις τοῦ μικροῦ, ἀντὶ να καθυστερήσῃ τὸν κόμητα, τὸν ἐξήρεθισε περισσότερο. Ἀπὸ κόκκινος ἐγέναιτο πράσινος καὶ ἐφώνησε:

— Ἐγὼ λοιπὸν να σὲ μάθω, να μὴν εἴσαι ἄλλοτε τόσο περίεργος!.. Καὶ πρῶτα πρῶτα πρέπει να ξεῦρῃς, κακομοῖρε, ὅτι αὐτὸς ποῦ τοῦ παρεβίασε τὸ μυστικόν, εἶνε ἕνας ἄνθρωπος χαμένος καὶ οἱ ποτε δὲν θὰ βγῆ ἀπὸ ἐδῶ-μέσα. Ποτέ! ἄκουσ;

Τότε ὁ τυφλός γέρον ἐπενέβη. Ἀνώρθωσε τὸ ὑψηλὸν του ἀνάστημα, ἐδιπλώθη μεγαλοπρεπῶς μετὰ τὸν μαυθῆναι του καὶ δι' ἰσχυρῆς φωνῆς εἶπεν εὐγενικῶς:

— Κόμη! δὲν σᾶς ἄρκει να βρασανίζετε τοὺς γέροντας, ἀλλὰ θέλετε τώρα να τὰ βλῆτε καὶ μετὰ τὰ παιδιὰ;

Φρικτὴ βλασφημία ἦτο ἡ ἀπάντησις τοῦ ἐξάλλου κόμητος. Ἐστράφη πρὸς τοὺς ὑπηρετῶν του καὶ τοὺς διέταξε:

— Φλωρίνο... Πέτρο... ποιοὶ μου... πιάστε μου αὐτὸ τὸ διαβολόπαϊδο καὶ κλειστὸ μοῦ τὸ στὸ μπουδρούμι. Ἀδριανὸν ὅτ' ἰδοῦμε τί θὰ τὸ κάμωμε, γιὰτι κανεὶς δὲν εἴμπορεῖ να ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸν πύργον, γινωρίζον τὸ μυστικόν μου!

Οἱ δύο ὑπηρετῶν ὑπήκουσαν ἀμέσως εἰς αὐτὴν τὴν διαταγήν. Ἐπίασαν τὸν Μπόμπην, ἀνίσχυρον νάντισταθῆ ἐναντίον των, ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ ὁ ἄλλος ἀπὸ τὰ πόδια, καὶ τὸν ἀπήγαγον.

Ἀπὸ τοὺς σκοτεινοὺς διαθρόνους, ὁ μικρὸς τζόκευ, ἀπαθόμνος εἰς τὴν εἰρηκτὴν, ἤκουε τὴν φωνὴν τοῦ γέροντος, ὁ ὁποῖος ἔλεγε:

— Κακέ! δολοφόνη! κανοῦργε! Να εἴσαι καταραμέννος!..

Καὶ εἰς τὴν κατάραν αὐτὴν τοῦ δυστυχῶς θεοῦ ἀπεκρίνατο ὁ σορκατικὸς γέλιος τοῦ ἀνεψιοῦ...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. Εἰς τὴν εἰρηκτὴν Πορτινία!

Ἐπανευρισκομένον τὸν Μπόμπην εἰς τὴν εἰρηκτὴν, ἔπουν ἐνεκλεισθη κατὰ διαταγὴν τοῦ πυργοδοσπότου.

Τὸ σκότος ἐκαί-μέσα ἦτο βαθύ. Ἀλλὰ ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ φανοῦ, τὸν ὁποῖον ἐκράτει εἰς τῶν ὑπηρετῶν ποῦ τὸν εἶχαν μεταφέρει, ἐπέφρασε να ἰδῆ ἕν ἐκτωγώνιον δωμάτιον, ἐν μέρει ὑπόγειον. Οἱ τοῖχοι του, μωχλιασμένοι, ἐσταζαν ἀπὸ τὴν

ὕγρασιαν. Εἰς μίαν ἄκρην τοῦ εἶχαν δεῖξῃ ἕνα πέτρινον σκαμνί, καὶ ἐκεῖ ἐπάνω εἶχε καθήσῃ, ὀλομόναχος ὀπως εἰς ἕνα τάρων.

Ἡ φρικτὴ ἐκείνη φυλακὴ δὲν θὰ ἐγίνετο, ἀλήθεια, ὁ τάρος του; Αὐτὴν τὴν φιλὴν δὲν εἶχε τὴν παραμικρὰν ἐλπίδα σωτηρίας. Να δρασκεταύσῃ; ἀδύνατον! Καὶ κατὰ πάσαν πιθανότητα, ὁ σκληρὸς πυργοδοσπότης, τοῦ ὁποῖου ἀκουσίως τοῦ εἶχε μάθῃ τὸ μυστικόν, ὅτ' τὸν ἀρῖεν αἰώνως θηκμένον ἐκεῖ. Ποῖος; θύνησυχουσε διὰ τὴν ἐξαρτίσιν του; κανεὶς!

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ δουκὸς, ὁ μικρὸς τζόκευ δὲν εἶχε πλέον εἰς τὸ Παρίσι κανένα φίλον, κανένα προστάτην. Ἀπ' ὀλίγους τοὺς κομφῶς; ἐκεῖνος ἀυλικὸς, ἀπ' ὀλας τὰς ὠραίας κυρίας ποῦ διεσκέδαζαν μετὰ τὸν μικρὸν τζόκευ, ὁπως μ' ἕνα παιγνίδι, ὅταν ἦτο τῆς μόδας, ποῖος τὸν ἐσυλλογιζέτο τώρα;

Ναί! ἦτο χαμένος! Δὲν εἶχε πλέον παρὰ να περιμένῃ τὸν θάνατον μέσα εἰς τοὺς τέσσαρας, ἢ μάλλον τοὺς ὀκτὼ ἐκείνους τοίχους.

Ἐσυλλογιζέτο τὸν προαποθανόντα φίλον του Πέρτερον κ' ἐφαντάζετο ὅτι γρήγορα θὰ τὸν ἐπανεύρισκε.

(Ἐπεται συνέχεια)

Η ΠΑΒΩΜΕΝΗ ΣΗΜΑΙΑ

Τὸ μέτωπο ὄλοι σκούφτε ταπεινά Μ' εὐλάβεια μπροστὰ στήν τιμημένη Σημαία τοῦ πολέμου, ποῦ περνᾷ, Τῇ λαδομένη!

Τὼρ ἀπ' τῆς μάχης ἤρθε τὴ φωτιά, Γ' αὐτὸ εἶνε ματωμένη μαύρη, τρύπια Κ' ἡ κάθε τῆς βαθεῖα λαδοματιά Σκορπίζει ἀνατριχίλας κορδιοχτύπια.

Κυμάτιζε, χιονάτη γαλανὴ Σε νίκες ὀδηγάντας δαυνοφόρες, Σκλάβειο τὸ μεταῆμιο τῆς πανὶ Σκέπασε χῦρες.

Μὰ ἡ λαύρα τῆς σημαίας τὴ θωριᾷ Τὴ μαύρισε... Καὶ τώρα γέρνει ἡ δόλια, Κουρτὰ τὸ πανὶ τῆς... Ἀχ! βαρβαὶ Τὴν πλήγωσαν τοῦ ἐχθροῦ τ' ἀπονα βόλια.

Καθὼς περνᾷ... τῆς αὐρας μὴ ἀπαλὴ Πνοὴ τὴν ἀγκαλιάζει, τὴ χαϊδεύει. Νὰ γιάνη τῆς πληγῆς μετὰ τὸ φιλὶ Φαρμακὶ γυρεύει.

Στοῦ ἐλεύθερου ἀγριοῦ τὴν ἀγκαλιά Νοιώθει δροσιὰ ἡ σημαία καὶ γλυκαίνουν Οἱ πόνοι τῆς. Γ' ἀγὰ του τὰ φιλιὰ. Δαυνοφυλλὰ εἶνε δόξα ποῦ τὴν φαίνουν.

Μ' εὐλάβεια προσκυνήσῃτε ταπεινὰ Τὴν ἱερὴ σημαία, ποῦ διαδάσινει, Νικητριά ἀπ' τὸν πόλεμο γυρνᾷ Καὶ λαδομένη!

ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΑ

ΜΕΛΕΤΗ

Ἀγαπητοί μου,

ΑΘΕ χρόνον, αὐτὴν τὴν ἐποχὴν, βλέπω νοερῶς τὰ κεφαλαία σας σκυμμένα μετὰ σοβαρότητα ἐπὶ τοῦ ἀνοιχτοῦ βιβλίου.

Εἰς μακρὰν καὶ ἐπιμονὸν μελέτην. Ἀ, τί ὠραῖον θέαμα! Ἦσον με συγκνεῖ!.. Θέλω να εἰπω κοντὰ σας

σιγά-σιγά, να σκύψω ἐπάνω σας, να σὰς χαϊδέψω τὰ μαλάκια καὶ να σὰς ψιθυρίσω εἰς τὸ αὐτὸ «θάρρος!» Κάμω τὸ καθήκον μου. Τὸ καθήκον ἐνὸς πρῆστου εἶνε φίλου, ποῦ σὰς ἀγαπᾷ σὰν παιδιὰ του. Ἀλλὰ ἔχετε ἄρα γε ἀνάγκην ἀπὸ τὴν ἐνθάρρυνσίν μου, ἀπὸ τὴν ἐνθάρρυνσιν κανενὸς; Δὲν τὸ πιστεύω! Δὲν πιστεύω να ὑπάρχῃ παιδι εἰς τὸν κύκλον μας, εἰς τὴν οἰκογενειάν μας, ἀγῶρι ἢ κορίτσι, ποῦ να μὴν ἀντιλαμβάνεται ὡς ὑπέρτατον καθήκον τὴν μακρὰν αὐτὴν, τὴν ἐπιμονὸν μελέτην τῶν ἐξετάσεων.

Καθένας ξεῖρει καλὰ, ὅτι πρέπει να μελετήσῃ καὶ να κοπιήσῃ. «Τὰ καλὰ κόποις κτάνεται». Καὶ ἡ ἀλήθεια τοῦ παλαιοῦ ρητιῦ οὐδέποτε φαίνεται καθαρώτερον παρὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τῶν ἐπαναλήψεων, τῆς μελέτης, τῶν ἐξετάσεων, καὶ κατόπιν τῆς μεγάλης χαρῆς καὶ τοῦ θριάμβου. Καθένας τὴν βλέπει, τὴν αἰσθάνεται, τὴν ἀναγνωρίζει. Καὶ κοπιᾷ, ζεῖ ἀγογγύστως, ὑπομονητικῶς.

Καὶ βέβαια! Πῶς θὰ ἱκανοποιηθῇ μεθούριον, πῶς θὰ κάμη εὐτυχιστὸν ἐαυτὸν του, τοὺς γονεῖς του, τοὺς συγγενεῖς του, τοὺς φίλους του, τὴν Διὰπλασιν, μ' ἕνα λαμπρὸν ἄριστα, μ' ἕνα ἐπιζήτηλον λίαν καλῶς, ἐάν δὲν κοπιήσῃ, τῶρ;

Ἦνε δυνατόν να τὰ ξεῦρῃ βλας; Ἦνε δυνατόν να μὴν ἐλησομένησῃ καὶ τί, καὶ να μὴν εἶνε ἀνάγκη να τὸ ξαναθυμηθῆ; Ἦνε δυνατόν να μὴν ἀρρώστῃ καποτε εἰς τὸ διαστήμα τοῦ ἔτους, να μὴν ἐλαμν ἀπουσίας, να μὴν ἔχῃ ἐλλείψεις καὶ χάματα, τὰ ὅποια πρέπει τώρα να ναπληρώσῃ; Ὅλοι μελετοῦν! καὶ ἐκεῖνοι ἀκόμη οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν τὸση ἀνάγκην. Καὶ οἱ πρῶτοι τῆς τάξεως καὶ οἱ τελευταῖοι. Ἐκεῖνοι διὰ να διατηρήσουν τὴν θέσιν των. Αὐτοὶ διὰ να λάβουν ἀνωτέρω.

Διότι ὄλοι εἶνε ἐπιμελεῖς, ὄλοι εἶνε φιλόδοτοι. Μόνον οἱ ἀμελεῖς, οἱ ἀσυνείδητοι, οἱ ἀφιλόδοτοι δὲν μελετοῦν, οὐτε κατὰ τὸ διάστημά τοῦ ἔτους, οὐτε κατὰ τὰς παρμονὰς τῶν ἐξετάσεων. Ἀλλ' ἄμε-

«Οἱ δύο ὑπηρετῶν ὑπήκουσαν ἀμέσως...» (Σελ. 207 στ. α')

Εἶνε τὸ μόνον πρᾶγμα ποῦ μετ' ἄφισεν εἰς τὴν φυλακὴν ὁ ἀνεψιός μου, ὁ ὁποῖος με θωρεῖ ὀβρυμένον ἀπὸ τὴν Βίβλιν τῶν ζωντανῶν!..

Ταῦτα λέγων ὁ γέρον τυφλός, ἐπῆρε τὸν Μπόμπην ἀπὸ τὸ χεῖρι καὶ διητυβήθη ψηλαφητῶς πρὸς μίαν μεγάλην εἰκὼνα, τῆς ὁποίας τὸ χρυσοῦν πλαίσιον ἀντιτίθετο ζωηρῶς πρὸς τὴν πτωχεῖαν τῆς λοιπῆς ἐπιπλώσεως.

— Ὅστε, κύριε, ἠρώτησεν ὁ μικρὸς τζόκευ, σὰς ἔχουν κλεισμένον ἐδῶ χωρὶς να θέλετε;

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ τυφλός. Ὁ ἀνεψιός μου κόμης Μουού, διὰ να ἰδιοποιηθῇ τὴν μεγάλην μου περιουσίαν, με παρετήρησεν ὡς τρελλόν. Ἰδοὺ διατὶ με κρατεῖ φυλακισμένον ἐδῶ-μέσα, ἔχων ὡς συνενόχους δύο ἀπὸ τοὺς ὑπηρετῶν του. Πέντε χρόνια φουζοῦντο φυλακισμέννος εἰς αὐτὸ τὸ ἐλεεινὸν δωμάτιον, ὅπου ὁ κανοῦργος προσπαθεῖ να με θανατώσῃ βραδέως διὰ τῶν στερήσεων καὶ διὰ τοῦ φύχους. Ἀλλοιόμοι! Ἐπιτέλους θὰ τὸ καταρθώσῃ! Διότι τὸ εἴμπορεῖ να κάμη ἕνας δυστυχῆς τυφλός ἐναντίον τοῦ τρο-

χοῦ ἤσαν ὁ κόμης Μουού, ὁ νεώτερος, καὶ οἱ δύο ἐμπιστοὶ ὑπηρετῶν του, Φλωρίνος καὶ Πέτρος.

Ὁ κόμης ἦτο κόκκινος, μετὰ τὴν περὶ ρούχων φορεμένη ἀνάποδα καὶ μετὰ τὴν περιλαίμιον ξεθληλυμμένον. Προφανῶς ἦτο μεθυσομένος καὶ ἀπὸ θυμὸν καὶ ἀπὸ κρασί. Ὅταν εἶδεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ μικροῦ τζόκευ, τὸν ὁποῖον τοῦ ἐφῆσαν οἱ δύο ὑπηρετῶν, ἐξέβαλε βρυχηθμὸν ὁρῆριον.

— Χαλζόπαϊδα! ἔτσι λοιπὸν ἀνταμείβῃς τὴν φιλοξενία ποῦ σοῦ προσέφερα, γι' ἀγάπη τοῦ δουκὸς Λωζέν, τοῦ κυρίου σου; Ἐπωφελήθης διὰ να με κατασκοπεύσῃς καὶ να μάθῃς τὰ οἰκογενειακά μου μυστικά; Ἐννοία σου ἕμως, κακομοῖρε, καὶ ὅτ' ἴδῃς τί σε περιμένει!

Ἐπειτα, στραφεὶς πρὸς τοὺς ὑπηρετῶν, ἐσταύρωσε τὰ χεῖρια του κ' ἐφώνησε:

— Δὲν σᾶς τῶλεγα, ἄθλιε, ἐτι ἄκουα κρότους στὸ πυργακι;.. Πῶς τὸ παλζόπαϊδο αὐτὸ καταθῆκε να φθάσῃ ὡς ἐδῶ; Πῶς; Θέλω να τὸ μάθω.

Οἱ ὑπηρετῶν ἐκτυτίζοντο με ἀπορίαν,

λή και αφιλότιμα παιδιά δεν έχει φίλους ή Διαπλάσις! Δι' αυτό σ'α βλέπω τώρα όλους, όλους άνεξαιρέτως, ουκ ένμνον; επί του ανοικτού βιβλίου, να μελετάτε μ' επιμονήν. Τι ώραίον θέαμα! Πόσον μέ συγκινεί!... Καί ποίον χράν και άγαλλίασιν μου ύποβάχεται μεθούριον, όταν θα μάθω κ' έγώ τούς θριάμβους σας!... Έμπρός! Θάρρος! Σας άσπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

Η ΚΡΙΝΙΩ

ΑΣΠΡΟ ΜΕΡΜΗΓΚΙ, ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (συνέχεια).

«Έτσι, ώς την ώρα που βασιλέψε ο ήλιος, είχε άγκαταστήση στο άρνόγλωσσο δέκα μελίγρες, ένα μικρό κοπάδι, που δέν είχε πιά παρά να τό φροντίζη, να τό περιποιήται και να τό άρμέγη όπως έχρειάζετο.

«Η Άννέτα ξεκουράστηκε λιγάκι απέξω, και έπειτα μπήκε από τή μικρή τρύπα στήν μερμηγκοφωλιά. Οί φίλοι της έκαμαν μεγάλες χαρές, γιατί είχαν άνησυχήση που έλειπε τόσες ώρες.

«Τι γινήκατε, κυρά κουμπάρα; της είπεν ο γέρο-Τερμίτης» έμεις φρενιθήκαμε πώς δέν θα σε ξαναβούμε.

«Σας έτόίμασα μίαν έκπληξι, άπεκρίθη ή Άννέτα για, να ιδούμε όμως πρώτα, πού βρισκόμαστε εδώ!»

«Έπριγύρισε τότε τή φωλιά, έπιθεώρησε τά πάντα μέ προσοχή και έμεινε κατευχαριστημένη.

«Πραγματικώς, ο Τερμίτης κ' ή Κρινιώ δέν είχαν σπαταλήση τον καιρό τους άδικα. Έργάσθηκαν μέ πολύ μεγάλο ζήλο και τό αποτέλεσμα ήτο εξάίρετον.

«Η Άννέτα εξέφρασε τήν τελεία της ευάρεσκια κ' έκαμε μάλιστα τόσα κομπλιμέντα στον Τερμίτη για τήν τέχνη του, ώστε αυτός, κολακευμένος, ώδήγησε τήν κουμπάρα του και 'ς ένα άλλο μέρος της φωλιάς. «Ητο δωματάκι κι' αυτό, άλλ' ακανόνιστο. Μία μεγάλη πέτρα, που τή βρήκε εκεί που έσκαρτε, εμπόδιζε τήν Τερμίτη να δώση στο δωμάτιο τό σχήμα που ήθελε και να δείξη, τό καλλιτεχνικό του γούστο.

«Δέν πειράζει, είπε ή καλή Άννέτα κ' έτσι μου κάνει για τό σκοπό που τό θέλω. Για σ'ας όμως, τί κάνατε για σ'ας;

— Για μένα; ώ, τίποτα! Τι ανάγκη είναι τώρα!...

— Α, όχι! δέν τό έννοώ έγώ έτσι; είπεν ή Άννέτα θέλω να έχετε όλη σας τήν άνεσι στο σπίτι. Γι' αυτό θα σκεφθούμε αύριο. Έλάτε τώρα να σ'ας δείξω τήν έκπληξί μου.

Οί τρεις φίλοι έξεκίνησαν και ή Άννέτα τούς ώδήγησε στο άρνόγλωσσο.

«Άνεθήτε επάνω 'ς εκείνο τό φύλλο, τούς είπε, κ' έπειτα μου λέτε.

«Ο Τερμίτης και ή Κρινιώ έσοκαρφέλωσαν εις ένα φύλλο, απ' όπου μπορούσαν να βλέπουν ένα λευκό άνθάκι του άρνόγλωσσου. Έκει μέσα, ή δέκα μελίγρες που είχαν άγκαταστήση ή Άννέτα, κατεγίνοντο μέ ζήλο να ροφιούν τόν λοχαγνέριο χυμό του φυτού.

— Τι βγαίνει απ' αυτό; ρώτησαν ο Τερμίτης.

— Να τί βγαίνει, είπε ή Άννέτα.

«Άνεθήτε και αυτό στο άνθάκι, έμάτιασε τήν παχύτερη μελίγρα, τήν άρμεξί, πήρε μέ της δαγκάνες της δυό σταλαγματάκια γάλα και της έφερε σ'αυτήν Τερμίτη και στήν Κρινιώ.

— Φάτε, τούς είπε.

«Ο Τερμίτης, που ήταν κάμποσο λιχούδης, κατεβρόχθισε τήν σταλαγματιά του πριν τελείωη ή Κρινιώ τή δική της.

— Τι ώραίον που είναι! ρώτησε. Ουκ ένμνοσ φάι. Δύστε μου κι' άλλο.

«Άλλη φορά, είπε ή Άννέτα. Τώρα πρέπει να φύγωμε τό γρηγορώτερο. Ο καιρός δέν μου καλορέσει. Μπορεί να βρέξη απόψε.

— Σίγουρα θα βρέξη, είπε ο Τερμίτης. Τό έννοώ από τούς ριυματισμούς μου. Με πείθαναν από τούς πότους τά μπροστινά μου πόδια!

— Τότε λοιπόν πρέπει να μπάσωμε και τό κοπάδι. Κάμετε κ' οι δυό σας

δ,τι κάνω έγώ. Άλλά σιγά-σιγά, μέ προσοχή.

«Η Άννέτα έπιασεν ελαφρά μία μελίγρα μέ της δαγκάνες της, τήν κατέβασε στο χάρμα και έμεινε κοντά της για να μή φύγη.

Και ο Τερμίτης κατέβηκε σέ λίγα ή μέλιγρα όμως που κρατούσε ήταν σε κακά χάλια. Άσυνείθιστος σε τέτοιου είδους εργασία, είχε σφίση πάρα πολύ τής δαγκάνες του και ή μελίγρα ήταν σχεδόν ψίφια.

— Τήν παράσφιζα, είπε κ' ο ίδιος συγχυσμένος.

— Έτσι φαίνεται, είπε ή Άννέτα. Έγώ θα φέρω και της άλλες σ'αυθίτε σ'ας εδώ και προσέχετε τά ζωντανά μας να μή φύγουν.

Σέ λίγο, ή Άννέτα και ή Κρινιώ, που γρήγορα έννόησε τί έπρεπε να κάνει, κατέβασαν όλες της μελίγρες, και ή καλή παραμάνα της έμέτρησε.

— Πού είναι ή πληγωμένη; ρώτησε ή Άννέτα.

— Ήταν τόσο πολύ, ώστε τήν έφαγα, ώρμολόγησε ο Τερμίτης.

— Καλά έκάρητε, είπε ή Άννέτα κάπως θυμωμένη αλλά στο εζής να προσέχετε.

«Οί τρεις φίλοι έφαγαν και κοιμήθηκαν χωρίς να παραμιλήσουν, γιατί ο κόπος της ημέρας ήταν μεγάλος για όλους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'.

«Η αναγοφή της Κρινιώσ.—Ο άπεσταλμένος.

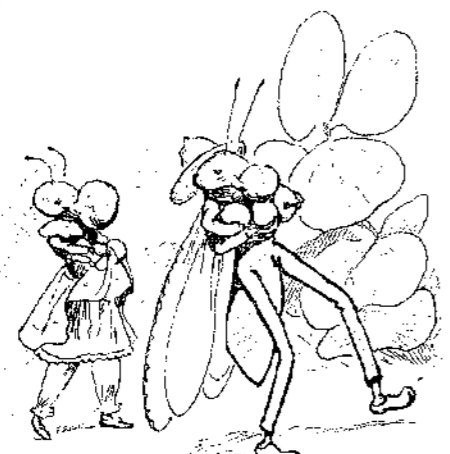
Έξύπνησαν και οι τρεις μαζί, γιατί τα ζώα, όλιγώτερον άνηγά από τήν άνωθρωπο, σηκώνονται μόλις φέξει ή αύγη.

«Όπως και γθές, ή Άννέτα έμοίρασε τήν εργασία της ημέρας. Πρώτα-πρώτα, μέ τήν βοήθεια της Κρινιώσ, έδγαλε έξω τό κοπάδι των μελιγρών και τό άφρησε να βόσκη στο άρνόγλωσσο. Η μελίγρες δέν έκαμαν καμμία αντίσταση και ή Άννέτα ευχαριστήθηκε πολύ, γιατί ήταν πιά β.βαία, ότι ή Κρινιώ θα ήμπορούσε στο εζής μοναχή της να μπάζη και να βγάξη τό κοπάδι.

«Άφρη έτελείωσε ή πρώτη αυτή εργασία, τά δυό μερμηγκία άγύρισαν στή φωλιά, όπου βρήκαν τόν Τερμίτη να κουβαλά έξω τά σκουπίδια που πλημμυ-

«Η Κρινιώ δέν είδίασε παιδ...»

«Ο Τερμίτης και ή Κρινιώ δέν είχαν σπαταλήση τον καιρό τους άδικα...» (Σ. 208, στ. α')

ρυσαν ως τώρα τό καλλι του. Η παρατήρησι που του έκαμε γθές ή Άννέτα, τον έπείραζε και τον έρριότιμησε. Δέν ήθελε να δώση άφορμή να του κάμη και άλλη.

«Η Άννέτα άπεφάσισε τότε να κάνει κ' άλλην έκδρομή ως της άγριοτρανταφυλλιάς, για να μαζέψη κ' άλλες μελίγρες. Έίχαν μόνον δέκα, ενώ ο σταυλος μπορούσε να χωρέση σαράντα. Γιατί λοιπόν να μην έχουν και περισσότερες απ' όσες έχρητάζοντο; Όσο θα έλειπεν αυτή, ή Κρινιώ και ο Τερμίτης θα έμάζευαν σπόρους φλαμουριάς. Τό καλοκαίρι έκπλησίαζε να τελειώση, ολ ήρχετο σπειρα χειμώνας, και μαζί του ένα σωρό στερήσεις, άν τά μερμηγκία δέν ήσαν προνοητικά. Λοιπόν, φλαμουρδοπερσι, σιτάρι, κριθάρι, κεχρί, απ' όλ' αυτά έπρεπε να κουβαληθούν και να φυλαχθούν στήν αποθήκη μέ της συνειθισμένες προσυλαξίσις.

Τήν παράσφιζα, είπε κ' ο ίδιος συγχυσμένος.

— Έτσι φαίνεται, είπε ή Άννέτα. Έγώ θα φέρω και της άλλες σ'αυθίτε σ'ας εδώ και προσέχετε τά ζωντανά μας να μή φύγουν.

Σέ λίγο, ή Άννέτα και ή Κρινιώ, που γρήγορα έννόησε τί έπρεπε να κάνει, κατέβασαν όλες της μελίγρες, και ή καλή παραμάνα της έμέτρησε.

— Πού είναι ή πληγωμένη; ρώτησε ή Άννέτα.

— Ήταν τόσο πολύ, ώστε τήν έφαγα, ώρμολόγησε ο Τερμίτης.

— Καλά έκάρητε, είπε ή Άννέτα κάπως θυμωμένη αλλά στο εζής να προσέχετε.

«Οί τρεις φίλοι έφαγαν και κοιμήθηκαν χωρίς να παραμιλήσουν, γιατί ο κόπος της ημέρας ήταν μεγάλος για όλους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'.

«Η αναγοφή της Κρινιώσ.—Ο άπεσταλμένος.

Έξύπνησαν και οι τρεις μαζί, γιατί τα ζώα, όλιγώτερον άνηγά από τήν άνωθρωπο, σηκώνονται μόλις φέξει ή αύγη.

«Όπως και γθές, ή Άννέτα έμοίρασε τήν εργασία της ημέρας. Πρώτα-πρώτα, μέ τήν βοήθεια της Κρινιώσ, έδγαλε έξω τό κοπάδι των μελιγρών και τό άφρησε να βόσκη στο άρνόγλωσσο. Η μελίγρες δέν έκαμαν καμμία αντίσταση και ή Άννέτα ευχαριστήθηκε πολύ, γιατί ήταν πιά β.βαία, ότι ή Κρινιώ θα ήμπορούσε στο εζής μοναχή της να μπάζη και να βγάξη τό κοπάδι.

«Άφρη έτελείωσε ή πρώτη αυτή εργασία, τά δυό μερμηγκία άγύρισαν στή φωλιά, όπου βρήκαν τόν Τερμίτη να κουβαλά έξω τά σκουπίδια που πλημμυ-

Ρεύμα άέρος που...ζωγραφίζει

Μία ύαλόφρακος όυρέσπρωχθη από ισχυρόν ρεύμα άέρος και ο ύαλοπίναξ έσπασε. Αυτό είναι σύνθησις. Άλλά τό ασύνηθες έδώ είναι, ότι τό σπάσμενον μέρος του ύαλοπίνακος άπετέλεσε μίαν κεφαλήν ζώου, τήν όποία βλέπετε εις τήν άπάναντι εικόνα.

Πρός προστασίαν των Ιχθύων

Εις τήν Αγυλίαν, μερικοί Ιδισκίται Ιχθυοστροφίτων, φυτεύουν εις τόν πυθμένα ζυλίλους στυλους, έφουδιασμένους με καρφιά. Οί στυ-

Και άφρη έκανονίσθη έτσι τό πρόγραμμα της ημέρας, καθένας πήγε στή δουλειά του.

«Ο Τερμίτης δέν ήταν καθόλου ευσαρεστημένος για τήν εργασία που του έδωσαν» θα μπορούσε και αυτός να δείξη τήν ικανότητά του και τήν αξία του.

«Είσοι φρόνιμη και καλή νοικοκυρά, κυρά κουμπάρα μου, είπε στήν Άννέτα, και δέν μπορώ παρά να έπιδοκιμάζω όλα σου τά μέτρα. Αυτό τό κοριτάκι, έπρόσθεσε, έχει ανάγκη ανατροφής. Έχει πολύ καλή θέλησι και δέν άφριβάλω πως θα κολουθήση μέ πολλή προσοχή τά μαθήματα που θα τής δώσω. Σ'αυ ύποβάχομαι, πως θα τήν κάω ξεφτέρι, — με τέτοια ξεφτέρι που να μή βρίζεται άλλο μερμηγκιό όλόγυρα σε άκτίνα έκατό βημάτων ανθρώπου, άν τήν Κρινιώ.

— Τήν έμπιστεύομαι σε καλά χέρια, είμαι θεαία, άπεκρίθη μέ ευγένεια ή Άννέτα.

— Συμφωνεί Βασισθήτε σε μένα! Φθάνει πιά τό λέγει. Τή δουλειά μας τώρα και καλή αντήρωσι τό βράδυ!

«Η Άννέτα, βιαστική και δραστηρία όπως πάντα, έξεκίνησε για της άγριοτρανταφυλλιάς. Ο Τερμίτης και ή Κρινιώ πήραν τόν αντίθετο δρόμο, δηλαδή προς τή φλαμουριά, εκεί όπου τήν πρώτη μέρα που γνώρισθηκαν, τά τρία μερμηγκία έφαγαν τό πρώτο τους γεύμα.

«Στήν άρχή, όλα πήγαν καλά. Στο δρόμο, ο Τερμίτης μάθανε στήν Κρινιώ όλα όσα είχε μάθη κι' αυτός από της συνομιλίας του μέ τάλλα έντορα τού δάσους.

«Έδώ, μικρούλα μου, της έλεγε, πρέπει να προσέχης και να φυλάγεται απ' όλα και απ' όλους.

(Έπειτα συνέχεια). Τρηγ. Σενόπουλος

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΘΑΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Τερατώδες κουνέλι

Ο κ. Γεώργιος Λεωνέ, εις τό Παρίσι, έχει ένα περιεργώτατον κουνέλι. Όπως βλέπετε εις τήν άπάναντι εικόνα, τό κουνέλι αυτό έχει δυό πτέρυγας, σκεπαμένους με έλαφρόν χνεύδι, και έπτá πόδια. Είμπορεί να κινήταις πτέρυγας του, δέν είμπορεί όμως και να τας μεταχειρισθί δια να πετάξη.

Ρεύμα άέρος που...ζωγραφίζει

Μία ύαλόφρακος όυρέσπρωχθη από ισχυρόν ρεύμα άέρος και ο ύαλοπίναξ έσπασε. Αυτό είναι σύνθησις. Άλλά τό ασύνηθες έδώ είναι, ότι τό σπάσμενον μέρος του ύαλοπίνακος άπετέλεσε μίαν κεφαλήν ζώου, τήν όποία βλέπετε εις τήν άπάναντι εικόνα.

Πρός προστασίαν των Ιχθύων

Εις τήν Αγυλίαν, μερικοί Ιδισκίται Ιχθυοστροφίτων, φυτεύουν εις τόν πυθμένα ζυλίλους στυλους, έφουδιασμένους με καρφιά. Οί στυ-

λοι αυτοί έμποδίζουν τούς λαθροθήρας — δηλαδή τούς λαθροψαλιείς, — να ρίπτουν τά δίχτυα των και να πιάνουν τά ψάρια. Διότι τά δίχτυα σφίζονται και τά ψάρια φεύγουν.

Έβδομαδαίοι Διαγωνισμοί

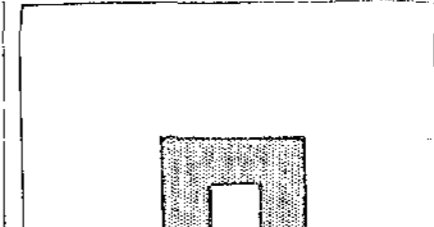
α'.) Παίγνιον

Εστάλη υπό του Ηρώος του 21

ΠΙ	ΟΥ	ΡΗΣ	ΝΟΣ
ΣΑΧ	ΚΑ	ΜΙΑ	ΤΟΥ
ΡΗΣ	ΝΑ	ΛΗΣ	ΠΙ

Να συναρμολογηθούν οι συλλαβαί αύται, ώστε ναποτελεσθούν τά όνόματα τεσσάρων θαλασσινών Ηρώων του 21.

α'.) Πρόβλημα

Έδώ εν τετράγωνον μέ μίαν όπήν

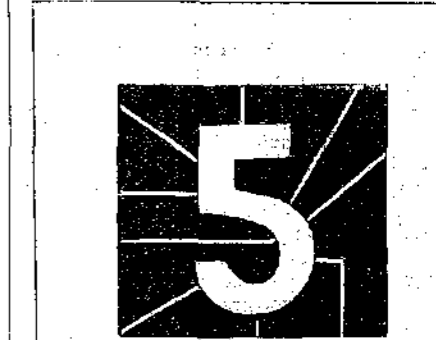
εις τό μέσον. Πρόκειται να τό κόψετε εις όκτώ τεμάχια, και να συνδυάσετε τά τεμάχια αυτά εώτω πώς, ώστε ναποτελεσθί εν άλλο τετράγωνον πληρες, δηλαδή χωρίς όπήν.

Σημειώσατε, ότι τά όκτώ τεμάχια πρέπει να είναι σχήματα γεωμετρικά.

γ') Δια τούς Γαλλομαθεύς

Εστάλη υπό του Ζηλωτού του Δημοσθένους. L' .n.n f.t l. f.rc. Ζητείται ή άνάγνωσις του γαλλικού τούτου ζητιού. Αήλωσις: Αί λύσεις — δωανδήποτε ζητημάτων του αύτου φυλλαδίου, — συνοδεύονται υπό ενός μόνον δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις του 24ου φύλλου

α') Έδώ πώς θα συναρμολογηθούν τά τεμάχια, ώστε να σχηματισθί ο αριθμός 5.—β') Όδυσσεύς. Άχιλλεύς, Μενέλαος, Λίας.—γ') Rira bien qui rira le dernier.

Σελίς Συνεργασίας Συνδρομητών

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΟΝ

Κτυπούν δελά-δελά την θύραν.

Τρέχω γ' ανοίξω και βλέπω ενάπιόν μου μορφήν ανθρώπου, εις την οποίαν ή κείνα έχραζε τ' άπαισιώτερα ίγχη της.

Ήτο στρατιώτης Τούρκος. Οι όφθαλμοί του άπλανείς, οβυσμένοι, τα χείλη του κατάξηρα και χαινοντα, διότι ή κάτω σιαγών δεν έχει την δύναμιν να ένωθῆ με την άνω και κρέματα ως παράλυτος. Ρίγος διέτρφε τό σώμα μου και οι όφθαλμοί μου έγέμισαν δάκρυα.

« Αμά, εκρέκ (ψωμί) μου λέγει με φωνήν μόλις άκουσμένην, και τά δάκρυά του ήρχισαν να τρέχουν σαν του μικρού παιδιού.

« Ο Θεέ μου! Όλα τά έλησμόνησα εκείνην την στιγμήν, — κοριμάλας χωρικών, έμπρησμούς χωρών, εκκλησιών, βασιανιστήρια φυλακισμένων, και δέν έβλεπα παρά μόνον, ότι αυτό τό θηρίον της χθές, ή τίγρις ή αίμοχαρής, ήχετο ταπεινωμένον και με άπλωμένον τό χέρι για ένα κομμάτι ψωμί, εις ποιόν; όχι βέβαια εις Τούρκον, διότι ό Τούρκος ή θά τον ύβρειση και θά του είπη, ότι προσβάλλει τό έθνος (διότι πεινή), ή θά τον ρίψη εις τό έλεος του Θεού (Άλλά οςλαμεί, ό Θεός να ολέση) άλλ' εις τόν γκισουέ (άπιστον), διότι γνωρίζει την καλήν του καρδιά και την αναγνωρίζει όταν έχη ανάγκην...

Τρέχω να κόψω ένα κομμάτι ψωμί, όποτε άκούω τόν άδελφόν μου να μου λέγη: «δυνάμωσέ τον με τό ψωμί σου, Έλληνίς, για να πάη να κυπήση τ' αδελφία μας!...» Τό χέρι μου κατέπεσε βαρύ. Φρικτόν διλήμμα. Τι να κάμω; να τον άρτίσω γ' άποθάνη; ποτέ!! να τον δυναμώσω γ' σκοτώση τ' αδελφία μας; Θεέ μου, φάλαξε! Κόπτω κι' έγώ όλίγον, ώστε ούτε ν' άποθάνω, ούτε να γίνη ή κανός για πόλεμον, και του τό δίδω. Τό έπίησε, και άφου έχασε βιαστικά δύο τρείς πιουκιές, εσχίωσε τάς χείρας του εις τόν ουρανόν και μου ειπε:

«Νά μη σας χάση ποτέ ό Θεός, ό Θεός να δώση νίκην στους Έλληνας!» Και πράγματι ό Θεός τόν ήκουσε. Έγώ δε του είπα: «ό Θεός κι' ό λόγος σου», και από τότε τον έχωμα φίλον και του έδωκα κάθε μέρα ψωμί.

Μ' ένα καλόν λόγον του την καλοπέρασε για κάμποσον καιρό...

Νεκράδα της Παμφώνιδος

Ο ΑΒΕΡΩΦ

Έταξιδεύσαμεν εις τόν Βόσπορον, δι-ευθυνόμενοι με τόν πατέρα μου εις τι μαγευτικόν προάστειον. Ένώ έπερνούσαμεν έμπρός από τά ξένα πολειμικά, τά όποια, διεσκοπιαμένα παρά τό Δολμά-μπαζέ, φυλάττουσν την Πόλιν, ήκούσαμεν όπισθεν μας ζωηράν αυξήθησιν τουρκοιστί, μέσα εις την οποίαν τό όνομα του «Αβέρωφ» ήκούετο συχνάκις.

Αυτό ήρχαες για να επιστήσωμεν την προσοχήν μας.

Στραφέντες λοιπόν βλέπομεν δύο Τούρκους, οι όποιοι με μεγάλην περιέργειαν εζητούν να εύρουν ποία ήτο μεταξύ τών πολειμικών ή «Πίξα», ή όποία ειχε φθάση την προηγούμενήν, και ή όποία, καθώς ελεγαν, έμοιαζε του «Αβέρωφ». Αλλά δέν την ήξευραν, διότι άν και είμεθα κατ' εκείτην την στιγμήν έμπρός της, δέν την έβλεπαν. Τότε, ενώ ακόμη μεταξύ των διηρωτών ποία να είναι, ό πατήρ μου σηκώνεται, και με εθνικήν ύπερηφάνειαν, ως να ύπνοουθε τον «Αβέρωφ», την δεικνύει, και—αυτή είναι ή Πίξα» τούς λέγει. «Ω, τότε να έβλέπατε τόν θαυμασμόν του! εφείθησαν κάτι που δέν ήκουσα, ένόησα όμως την σκέψιν των, ή όποία δέν θά ήτο άλλη παρά τό πως θά άντικρίσουν και τόν ένδοξον «Αβέρωφ» με καρδόν, εις την ίδίαν θέσιν, να φυλάττη την Πόλιν...

Σημεία της Άκροπόλεως

ΣΤΟ ΒΑΣΙΛΕΑ ΜΑΣ

Όταν ήσουσε ακόμη άγγελουδι μέσ' σ την κούνια τή χρυση Σου επαλωμένο Σε θεωρούσαν απ' τά μύρα λιγωμένο, Μοίρες πούχανε για Σένα τά φτερά.

Τά φτερά τους ήταν τόσα περιόβλια όπου ή Δάφνη πιό πολύ απ' όλ άν-θοσσε και τριγύρω Σου περήφανα σκορπούσε μία θεία, μαγική μουσικοβλία.

Κ' ήρθ' ή ώρα για να χύσης στή Πάτριδα, ό,τι έδωκαν σε Σένα τότε ή Μοίρες, και ή Μοῦσες να χορδίσουνε της λύρες για να ψάλλουν την τρανή σου λεδεντιά.

Βασιλέσσας Ναυαίων

ΤΟ ΣΤΕΦΑΝΙ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑΣ (1908)

Ήτο πολύ προί άκούμα, ό ήλιος δέν ειχε ανατείλη και ή Μητέρα μας ξυπνοσος να κάμωμα, μά πρωτομογιατική εκδρομή ως τούς Τρείς Μύλους. Σηκώθηκα χωρίς πολλά παρακάλια, και ξεκινήσαμε. Οι Τρείς Μύλοι δέν ήσαν μακρυνά και σε δέκα λεπτά άνεβήκαμε τό μικρόν άνήφορο. Εκείνη την στιγμή άνέταλλε κι' ήλιος, με τό γλυκού του χρώμα έχρύσανε τά γύρω βουνά, τά σπίντια, την ήρεμη και γαλάζια θάλασσα. Έθαυμάζαμε την Ίανική φύση, όταν έξαφνα μας διέκοψε με μια καλημέρα ό Μπαρμπα-Παναγιώτης ό μυλωνάς. «Αγ, σός άρέσουν οι Τρείς Μύλοι; μας λέγει. — Τέτοια θέα ποιανού δέν άρέσει.» εοσις και

την τρώτε με τό κουτάλι τάρα τόσα χρό-νια.—Και όμως δέν έβραδέθηκα». Ήταν πράγματι πολύ εθχαριστημένος μ' αυτή τή ζωή ό Γερο-μυλωνάς, και μ' όλα του τά 80 χρόνια ήτο κόκκινος, ζωηρός και ίσως σαν ίστω.

—Λοιπόνθά φύγατε; μας έρωτῶ.—Ναι, του λέει ή Μητέρα.—Αύτοϋ, παιδιά μου, που θά πάτε, δυό πράγματα να φυλάτε. Τόν Έθνισμό και τή θρησκεία, προ πάντων εσύ, μικρή.—Έγώ; απαντῶ ή ξεαστής αδελφή μου, όσα χρόνια κι' άν κάμω στην ξενητιά, θά είμαι πάντα ή Έλληνίς Ίφιγένεια». Εσυγκληθῆ ό μυλωνάς με την άφελή απάντησιν της μικρούλας, και δύο χονδρά δάκρυα πατριωτισμού εκύλησαν στα ήλιοκαμένα μάγουλά του.

—Δέν πάτε να κόψετε τριαντάφυλλα; μας λέει. Μπήκαμ' εύθως στο άμπελάμι του, κι' άρχισαμε να κόβωμε τά δλόδρουσα εκείνα τριαντάφυλλα που σκορπούσαν τή μυρωδιά των στο έλαφρό έεράκι του Μαγιοϋ, κόψαμε και μερικά σιάγια, βλαστούς άμπελιών και κάμποσα φουντανάλια απ' την άνθισμένη ελιά. Κι' άφου εκάμαμε μια μεγάλη άνθοδέσμη, κατεβήκαμε από τούς Τρείς Μύλους, εδνυχείς για τό ώραιον δώρον του καλού μυλωνά.

Όταν εφθάσαμε στο σπίτι, έχωμα ένα μεγάλο στεφάνι με τά εθμορφα εκείνα άνθη, και τ' αδελφάκια μου τό κνύταξαν με χαρά, τραγουδώντας τό «Μάν, μάν, χρουό μάν». Επειτα τό κρέμασα στην εσόθυρα.

Εκείνη ήτο ή τελευταία μας εκδρομή· σε τρείς μήνες φεύγαμε για την Αμερική. Σηκώθηκαμε πάλι προί, μ' αυτή τή φορά με πολλές φροντίδας. Αμα βγήκαμ' έξω, έγύρσοα και είδα τό στεφάνι που ήταν ακόμα στην ίδια θέσι. Τό κατέβασα, και με δάκρυα στα μάτια τό φίλησα.....

Αλαουσιανή Μεξικάνα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Νηπιακόσ διάλογος.

—Μία φορά έπεσε τόσο χιόνι, ώστε σκέ-πασε ένα σπίτι.

—Και οι άνθρωποι που ήσαν μέσα, δέν ε-σπίσανε;

—Πώς να σκάσουν, άφου έκανε κρύο;

—Έστάλη υπό του Γενναίου Ήπαιρώτου

Υστερόγραφον του Κουφιουκεφαλάκη:

«Ό φέρων την παροῦσαν μου εινε φίλος μου και φρόντισε να υπάγγη εις τόν σταθμόν να τόν προΰπαντῆσης.»

Έστάλη υπό του Ζηλατοϋ του Δημοσθένους

Εις τάς εξετάσεις.

—Εσύρεις να μου πῆς που εδρίσεται ό χρυσός;

ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΤΟΥ 1913 ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΡΟΚΡΙΜΑΤΙΚΗ ΕΚΛΟΓΗ ΔΙΑ ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΤΗΣ Β' ΤΡΙΜΗΝΙΑΣ

Κατά τους όρους του Δημοψηφίσματος, δημοσιευμένου εις τό 13ον φυλλάδιον, σελ. 107, προκηρύσσεται σήμερον ή Δευτέρα προκριματική Ψηφοφορία προς ανακήρυξιν είκοσιν ακόμη ύποψηφίων από τά ψευδώνυμα της Β' Τριμηνιας του 1913.

Από τά ψευδώνυμα δηλαδή,—νά ή ανατίσεις,—όσα εφάνησαν εις τάς Έγκρίσεις Ψευδωνύμων της Άλληλογραφίας από 1ης Μαρτίου μέχρι σήμερον. (φυλλάδια 14 έως 26),—όχι από άλλα,—έκαστος θά εκλέξη δέκα, τά κατά την γνώμην του ώραιότερα, και θά μου τά στείλῃ γραμμένα κατ' αλφαβητικῆν σειράν εις ψηφοδέλιον επί άπλοϋ χάρτου γραφῆς, μεγέθους τετάρτου της κίλλας, συντεταγμένον ως εξήσ:

ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟΝ Β' ΤΡΙΜΗΝΙΑΣ ΤΟΥ 1913

(Όνοματεπώνυμον εκλογέως).....

(Ψευδωνύμων του, άν έχη).....

(Τόπος διαμονῆς του και χρονολογία).....

[Η συμπλήρωσις των άνω τριων στίχων εινε απαραίτητος].

Έκ των ψευδωνύμων της Διαπλάσεως, τά όποια ενεκριθῆσαν κατά την Β' Τριμηνιαν του 1913 (εις τά φύλλα 18 έως 26), μου ήρεσαν τά εξής δέκα, τά όποια αναγράφω κατ' αλφαβητικῆν σειράν:

[Έπεται ό κατάλογος των δέκα ψευδωνύμων,—τό εν κάτωθεν του άλλου, εις χωριστήν δηλαδή γραμμῆν έκαστον και κατ' αλφαβητικῆν σειράν,—και τέλος ή υπογραφή του εκλογέως].

Κάθε ψηφοδέλιον εκλογέως, μη έχοντος ψευδώνυμον, πρέπει να συνοδεύεται από δεκάλε-πτον γραμματοσήμον, άν εινε συνδρομητής ή αδελφός συνδρομητού, και από τριανοντάλεπτον, άν εινε άγοραστής· διότι δωρεάν μόνον οι έχοντες ψευδώνυμον ψηφίζουν.

Ψηφοδέλτια μη φέροντα επάνω-επάνω τό όνομα του εκλογέως και την διαμονήν του, εκτός του ψευδωνύμου του, δέν εινε δεκτά.

Η διαλογή της Β' αυτής ψηφοφορίας θά μας δώση άλλους 20 ύποψηφίους διά την τελικήν εκλογήν της Δ' τριμηνιας.

Ψηφοδέλτια εινε δεκτά μέχρι της 15 Ιουλίου έ. ε. τό βραδύτερον.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Αθήναι, 38 όδός Εθρσιτών την 22ην Μαΐου 1913.

Ο Τέλλος Άγγος παραπονείται ότι ή Τσούχηρα, εις τάς απαντήσεις των Μ. Μο-στικων, από άγροί τον έχωμα κορίτσι. Και του λέει σή φρονιμάδα, φίλη μου...», ε από ήρωας, φιλιάνη...», «πήγαινε, ρώτα, μόνη σου» κτλ. Αλλά τό πράγμα εινε άπλοστα-τον. Η Τσούχηρα απαντῶ εμπέτρως και έχει τάς ίδίας απαντήσεις δι' όλους. Φαντασε λοι-πόν ότι εις την αυτηγραφην, ελησμόνησε να λ-λέξη τό φύλον... των κλητικων προς ες ά-πειθύνεται ό λόγος.

Οι περισσότεροι, Ποιμενική Φλογέρα, θέ-νουν τά φυλλάδια των εις τό τέλος του έτους και σχηματίζουν τόμον. Αν ήταν λοιπόν να μου τά επιστρέψουν όλοι αυτό και να μου ζη-τούν άσάκιστα,—καλημέρα. Τό τσάκιμα όμως εξαίρεται με την πίστιν του θεσπιστος: ώστε μακρόν τό κακόν, τό όποιον άλλως τε εινε αναγκασιον, διότι πώς μπορού να στέλλω διά τό ταχυδρομείον τά φυλλάδια άδίπλω-τα;—Και όλας τάς λύσεις εν εύρη κανείς, κέλυ ύπαρφήσας θά εινε διά τό Α' Βρα-δείον, τό όποιον άπονέμεται διά κλήρου.

Τό Σβηστός μας Κανθιλε μου γράφει, ότι ή Κρινωίτ είναι τό ώραιότερον διήγημα απ' όσα εδημοσιεύσα ως τώρα διά τά μικρά παι-διά. Αλλά μόνον διά τά μικρά; Μία από τάς μεγάλας φίλας μου,—ή Ζιλέ, νομίζω,— μου έγραφε την άλλην φοράν, ότι εις την αρχήν και με την ιδεάν ότι δεινείνε διά τηρήλικιαν της, τά όμοια: έπειτα όμως ειλυόσθη, τό εδιδεσκασενόλον και της εφόνη άριστοϋργημα. Μα δέν σάς τό ειπα; Η «Κρινωίτ» εινε δι' όλας τάς ηλικίας. Δόξα του Έλληνισμού, ώραιότατα μου περιγράφει την ώραίαν εκδρομήν σας. Μου

εφάνη, ότι ήμουν κι' έγώ μαζί σας και διεσκέ-δασα λαμπρά. Αλήθεια, είθα πολύ εύτυχεις που έχετε τόσον καλόν Γουνασιάρχη. Η Έρωτίς του 21 μου προτείνει τό εξής: Νά δέχωμαι διά την Σέλιδα Συνεργασίας και έκτενη έργα· αλλά δια τάς εις πλέον των 200 λέξων, να πληρώνουν οι συγγραφεις τό-σον την λέξιν. Δέν θα ήτο άσχημον. Αλλά δέν μου λέγει ή Έρωτίς του 21, που θά εδ-ρίσκω τότε χέρον να δημοσιεύω τά πληρω-μένα;—Τετράδια της έστειλα. Ας μου γρά-ψη τώρα, που επανέλαθε την τακτικήν της και ες μου στείλῃ και την ζωγραφικήν της να την ιδώ.

Έρωτα αγεδιασμένη ή Μαγική Εικόνη σου, Γλυκεία Αδρα, και κρίμα που δέν είμπορώ να την δημοσιεύσω, διότι έστάθη άδύνατον να εύρω τό ζητούμενον πρόσωπον εις την ρίζαν του δένδρου. Αποθήσασ, όλων των συνδρομητών τά φύλλα παραδίδονται εις τό έδω Ταχυδρομείον την ίδιαν ήμέραν και την ίδιαν στιγμήν. Αν σϋ τά λαμβάνης άργότερα από τούς άλλους, πταίει τό ταχυδρομείον της πόλεως σας και πρέπει να κάμη τά παράπονά σου εις τόν διευ-θυντήν του. Τό Ρεύμα του Βοσπόρου άργησε πολύ να μου γράψῃ από την χαράν του που έγαινε... σεσατή θεία. Μάλιστα, ή αδελφή του έχει τώρα ένα καιτάκι «δεκαπέντε ημερών άγόρι, παχουλό και άρκετά... κλαφάρικο.» Να τούς ζήσῃ, να τό χαίρονται, και ή μητέρα του και ή σεσατή του θεία. Όχι, Κορητικοπούλα κανείς δέν έχει μεγα-λητέρα αξιοσιτι από σενα, τώρα που έπρω-δεδασής εις συναργήτιδα. Νά εξακολουθήσω μόνον να στέλλης από τά ίδια που μου έστελ-λας ως τώρα. Είναι πολύ άρκετά, σε βεβαίω. Ό δε άλλος λόγος πώς εινε; Θα ήθελα να τον ήξευρα.

Μυροβόλε Άνοιξις, εύτυχώς που δέν έχων ψευδώνυμα αι εξαδέλφαι σου· άλλως θά σοϋ ελεγα, ότι μου εινε άδύνατον να κάμω ό,τι μου ζητείς, δηλαδή να σοϋ είπω τά ψευδώνυμα των. Δέν είπαμεν ότι τά ψευδώνυμα εινε μ-στικά;

Σ' εύχαριστῶ πάρα πολύ δια τό ξεσπά-σιμα, Αδάμ Π. Ρ. Μα εννοείται ότι είμαι πολύ εύχαριστημένη από σενα! Και ή περι-γραφή της σχολικής έορτής, με τούς χορούς και τά πατριωτικά τραγούδια, με συνείκησε πολύ.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Έγκρίνονται: Διάφορα του Ένθουσιώδους Έλληρος.—Δι' έλιπίδες μας του Έθνικου Σιάλου.—Τό κσρτοσ τῆς «Ηρωίδος του 21».—Διάφορα της Ποιμενικής Φλογέρας.—Μικρά διάφορα διαφόρον.

Αποφείρονται: «Η γνώμη μου» (πολύ σοβαρόν, ως απάντησις εις μιαν άκακον άσσειό-τητα).—«Στό Βασιλέα μας» (κατόπιν έορ-τής; έπειτα έχει και δυό-τρείς στίχους πολύ πεζούς, που τά γαλυνί).—«Μία σκηνή» (πολύ όλιερόν· δέν κανει δια παιδιά).—«Ό τάφος του Βασιλέως» (κρίμα να εινε τόσον εκτινός.)—«Η Άνοιξις», «Ό τραυματίας του πολέ-μου», «Τό ζόλινο σταθί» (άτεχνα).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οδδεν ψευδώνυμον εγκρίνεται ή ανανοϋται, άν δέν συνοδεύεται υπό τού δικαιοκμοτος ηρ. 1. Τά εγκρινόμενα ή ανανοδόμενα ίσοδούν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1913. Όσα συνοδεύονται από Α ά-νήκουν εις άγόρια, και όσα από Κ εις κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα: Δάνου της Παργί-ας, κ (Κ. Π.) Κανατινός Κανός ε. (Γ. Κ.) Γλυκεία Πατριδα, κ. (Α. Θ.) Βα-σιλοπούλα του Βουνοϋ, κ. (Φ. Ζ.) Άγμα της Έλευθερίας, κ. (Α. Η.) Κιθαράς της Λευτεριάς, κ. (Α. Γ.) Ανοικισμάτης, κ. (Κ. Ε.) Πόθος του Έλληισμού, κ. (Γ. Β.) Κόμα της Γαλατοέκκου, κ. (Τ. Η.).

Ανανωδόμενα ψευδωνύμων: Ανακτηθίσου Έλευθερία, κ. Ηρωίς του 21, κ. Κόμα του Εύριπου, κ. Πολυπόθητος Μακεδονία, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Οδδερμια πρώτας δημοσιεύεται, άν δέν συνο-δεύεται υπό τού αντίτιμου ως εξής: Διά τας πρώ-τας τρείς πρώτας έκαστου φύλλου λεπτά 20. Διά τας εις πλέον του ατόσ φύλλου, 5 λεπτά ή λέξις.—Προστίθενον μόνον οι έχοντες ψευδώνυμον ίσοδόν διά τό έτος τούτο, προς τούς έχοντας ψευ-δώνυμον έκτισής ίσοδόν διά τό έτος τούτο. Πρωτά-σεις με όνόματα, ή με ψευδώνυμα κατηγορημένα, δέν δημοσιεύονται.—Ό ενίος παρενθέσεως άρτι-μύδος σημάτων πώσα τετράδια δέν άναπέδασεν ει-σέτι ό προτίνοιον].

Μικρά Μυστικά εκτιθύνουν ν' ανταλ-λέξουν: ό Έθνικός Στόλος (0) με Πέναν της Διαπλάσεως, Βουνο της Μανωλιάσας, Ω-ρειοπαθή, Φάσμα, Κορητικοπούλα.—ή Τρε-λή Ναυτοπούλα (0) με Ατρωμίον Κορής, Αήνητον Εύζωνον.—ή Μυροβόλος Άνοιξις (0) με Μέλλονα Έρευρήτην, Αφελή Σαν-θύλιαν, Μεταγχολικήν Όνειροπόλον.—τό Ρεύμα του Βοσπόρου (0) με Κορητικοπούλα και Κιαβάναν.—ό Τσουκίδα (...) με Φθινο-πωρινήν Άδων, Αττωνήν Άδων, Είμα Ζα-κινθία, Ανδριαν Άδων, Ατρωμίον Σωφρα-σεσαστή θεία. Μάλιστα, ή αδελφή του έχει τώρα ένα καιτάκι «δεκαπέντε ημερών άγόρι, παχουλό και άρκετά... κλαφάρικο.» Νά τούς ζήσῃ, να τό χαίρονται, και ή μητέρα του και ή σεσατή του θεία.

Όχι, Κορητικοπούλα κανείς δέν έχει μεγα-λητέρα αξιοσιτι από σενα, τώρα που έπρω-δεδασής εις συναργήτιδα. Νά εξακολουθήσω μόνον να στέλλης από τά ίδια που μου έστελ-λας ως τώρα. Είναι πολύ άρκετά, σε βεβαίω. Ό δε άλλος λόγος πώς εινε; Θα ήθελα να τον ήξευρα.

Φάωνα (δηλ. γραμματόσημα δὲν ἔχω) Γενναϊοῦργον Σαραηλίτην (ναί, ἀλλὰ τὸ ἀντιθετὸν τοῦ ἀσθενῆς εἶνε καὶ ἰσχυρῶς· ἔστειλα) Μέλλοντα Ἐφευρέτην (ἔστειλα καὶ πολὺ εὐχαριστῶ) Ἀμάραντον Δόξαν (ἀδικοῦς ἔστειλα) Ἐλληνοδόουλου τοῦ Αἴμου (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας καὶ περιμένω) Ἐνδοξον Ἀκρόπολιν (εἰμπορεῖς νὰ τὸ ἀλλάξης ὅποτε θέλῃς καὶ τὸ ἄλλο εἶνε εἰς τὴν διάθεσίν σου, εἴτε τὰς ἰδίας νὰ γράφῃς ἀπαντήσεις, εἴτε ἄλλας) Σωτ. Γ. Σ. (καλῶς νὰ ἔλθῃς, ἀλλὰ τῶν μὴ συνδρομητῶν δὲν εἶνε δεκτὰ) Ἀθάνατα 1821—1912 (αὐτὸ πρῆπει νὰ τὸ δημοσιεύσῃς εἰς τὰς Μ. Ἀγγελίας διὰ τὸ ἄλλο, δὲν ἔνοσώ θεσπίους δὲν θά ἐλήφθῃ κάποια ἐπιστολὴ σου) Δοξασμένην Ἑλλάδα (ἔστειλα, εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας πρὸς τὴν ἀγάπην μαρτυρεῖ τὸ γραμματάκι σου) Εὐθυμιὸν Βουκοπούλαν (βέβαια, τώρα ἔχει ἄλλον ἰδιομόν) Εὐγενίαν Γ. Γ. (εἰς ἀπλοὺν χάρτην ἢ 9 παράγραφους τῶν ἑσών τῶν Διαγωνισμῶν τὸ λέγει σαφῶς) Ἐθνικὴν Παληγγεσιῶσαν (ἔστειλα) Δάκρυον τῆς Παναγίας (αὐτὸ πλέον ἀπὸ αὐτὸ μόνον ἐξαρτᾶται) Ἐνδοξον Νίκην (ἔστειλα) Γενναϊοῦργον Ἑλληνα (θὰ πῶ εἰς τὴν Ἀγασίαν Χ, ὅτι εἶσαι κατενθουσιασμένης μὲ τὸ ὄργανον τετραδίου τῆς Τρελλῆν Ναυτοπούλαν (προσχεῖς) Ἐθνικὸν Στόλον (σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐξυπακούωμα καὶ καλὴ ἀρχὴ ὥριστάτης ἢ ἐπιστολῆς σου) Ἐξω-νομά (πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ περιγραφή τῆς ὑποδοχῆς τοῦ Διαδόγου μας εἰς τὴν ἐλευθερωμένην σὰς πόλιν) Ἀνάμην τῆς Θελησσεως (ἔλαβα· εὐχαριστῶ) Ε. Γ. Μ. (ὄχι· δὲν εἶνε) Ἐνθουσιῶδῃ Ἑλλήνι, Τρελλουδαίσι, κτλ.
Εἰς δόσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 22αν Μαΐου, θάπαντησῶ αὐτὰς τὸ προσχεῖς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

137ος Διαγωνισμὸς Δόσεων
Ἀπριλίου—Ιουλίου

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 4ης Ἀυγούστου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἔφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀνομιή δημοσιουμένη).

[Ἀπὸ σήμερον δημοσιεύονται Ἀσκήσεις ἐκ τῶν Συλλογῶν τοῦ 138ου Διαγωνισμοῦ. Ἦ δημοσιεύσεις θὰ ἐξακολουθήσῃ κατ' ὄλην τὴν Β' Ἐφαμηνίαν. Τὰ αποτελέσματα τοῦ 134ου Διαγωνισμοῦ πρὸς σύνθεσιν Ἀσκήσεων θὰ δημοσιευθῶν προσχεῖς.]

273. Δελτίογραφος

Τὸ πρῶτον μου φωνῆεν,
τὸ ἄλλο ἀριθμῆς·
τὸ ὅλον μου θηρῶν
ποῦ τρέμει πᾶς θηρῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ Χρυστοφόρου Γ. Ἀλουήτη

274. Στοιχειοτονόγραφος

Ἄπ' τοῦς Ἀποστόλους κἀποῦν
Ἄν τὸν ἀποκεφαλίσῃ,
Καὶ τὸν τόνον του κοινήσῃς,
Εἰς τὸ στόμα σου θὰ μῆξῃ
Καὶ θὰ παῖξῃ μουσιχῆ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πουπουλένιας

275. Δίγγραμμα

Μ' εὐρίσκεις εἰς τὸ σκότος
'Αλλ' ὄχι κ' εἰς τὸ φῶς·
'Εν ταῦτος μ' ἔχει ἡ μέρα
Καθὼς κ' ἡ νύκτα.—Πέος

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γενναίου Πυροβολητοῦ

276. Μωσαϊκῶν

Ἦ Σῦρος καὶ ὁ Πόρος
'Ἦ Σῦρος κ' ἢ Ἰκκρία
Συνθετοῦν ἑνα ὄρος
Γνωστοῦν σὴ Βασσαλία.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βαλακανικῆς Συμμαχίας

277. Τάγωνον

- * * * * * = Προφήτης.
  - * * * * * = Νῆσος.
  - * * * * * = Ἀρχαῖος θεός.
  - * * * = Νῆσος.
  - * * = Ἐπίσημα
  - * = Σύμφονον.
- Καὶ καθέως τὰ ἴδια.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰδεωδούς

278. Ἐπιγραφή

ΦΙ ΕΑ
ΙΤ ΥΟ
ΣΜ ΣΙ
ΟΥ ΤΝ
ΑΣ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.
Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἀνδρεῖο Εἰζονάκη.

279. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ Εἰκόνος

- Λιχίζα! Πέτρο! Γιάννη! Νά ποῦ τὰ κήραμα ἐπιτέλους!
- Ποιῦ, καλῆς!
- Μὰ σὰς τὸ εἶπα!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρως τῆς Ἐλευθερίας

280. Μεσοστιχῆς

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειράν πόλιν τῆς Ἑλλάδος:

- 1, Μέρος τοῦ Ναοῦ. 2, Μία τῶν Μοιραῖν.
- 3, Κράτος τῆς Εὐρώπης. 4, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 5, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐνθουσιώδους Ἑλληνοῦ

281. Φωνηεντόσημον

ν - γπ - κps - πδ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πουπουλένιας

282. Γράφος

εἶθε	I	εἶθε	ὕδω	ὕδω	ὕδω	ἴδαμ
εἶθε	I	εἶθε	ὕδω	I	ὕδω	M
εἶθε		εἶθε	ὕδω	ὕδω		

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σημαίας τοῦ Ἀβέρωφ

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 18

133. Πεντακλὸν (πέντε, λίκον).—134. Βῶλος—κῶλος.—135. Ὁ γραμματοκομίστης.

136. Α. 137. Τῶ δυστυχοῦντι μὴ ΜΙΑ ἔπιγέλα. (Ἦ ἀνάγνωσις ἈΙΘΡΑ χ'εἰ ἀπὸ τὸ μεσοτόν Γ, καὶ ἈΡΑ πέρχεται εἰς τὸ Ω, κἀμνει Ἀ τὸν γῆρον τοῦ σχήματος καὶ καταλήγει εἰς τὸ μεσοτόν Α.)—138-142. 1, Ἄρα (ἈΡΑκτος...), 2, Πόλις (ΠὸΣΟ ΑΥ-Πούματ...), 3, Ἀθῆναι (πρωΙΑΝ ἢ ΘΑ-λασσα...), 4, Ἄργος (ΠὸΣΟ ΓΡΑφας...), 5, Λαμία (τἈ ΙΜΑλαία).—143. ΣΑΜΟΣ-ΕΡΑΤΩ-ΙΩΝΑΣ (ΣΒίρηνες, ἈΡΩμα, ΜΑΝδολίον, ὍΤΑσπης, ΣΩΣίδιον).—144.

Ἄκουος βιάζεται σκοντάπτει.—145. Κενὸς ἀντικὸς δυσκόλιος ἱναται ὀρθιος (κ' ἔν Ὅσσα κ'—ὡς δις—κ' ὄλος εἰς—τὰ τὲ—ὀρθή ὡς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΨΕΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἦ λέξις μὲ ἀπλά στοιχεῖα τῶν 8 στοιχῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συναφομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον μὲ πᾶχα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαία τὸ τετραπλασίον. Ἐλάττωτος θεός 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ἐλαττωτέρας τῶν 15 πληροῦνται ὡς νὰ ἔσων 15. Ὁ χωριστὸς στιχὸς ἔστω καὶ ἀπὸ μιαν λέξιν, μὲ κεφαλαία ἢ πᾶχα ἢ ἀπλά στοιχεῖα τῶν 8 στοιχῶν, ἀπολογίζεταὶ ὡς ἑξὲς λέξεις ἀπλά.—Αἱ μὴ συναδυόμεναι ὑπὸ τῶν ἀντιθετῶν ἀγγελῶν δὲν δημοσιεύονται.]

Παιδὶδι ψηφίσαι, ἔν εἰθε **Ἑλληνας, τὸ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ ΟΝΕΪΡΟΝ.** Ἀναστηθεῖσα Ἥπειρος. (17' 195)

Θερμῶς εὐχαριστῶ πάντας τοὺς ψηφίσαν-τάς με καὶ παρακαλῶ αὐτοὺς ὅπως μὴ λησμονήσῃσι καὶ κατὰ τὴν τελικὴν ἐκλογὴν τῆς Δ' τριμηθίας τὸ θεουδονομῶν μου.
Δοξασμένο 1912 (17' 196)

Θερμὰ συγχαρητήρια, **Ἑλληνικῆ Καρδιά,** διὰ τὴν ἐπιτυχίαν σας.—**Γλυκεία Ἀδα.**

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ ΟΝΕΪΡΟΝ ΔΟΞΑΣΜΕΝΗ ΕΛΛΑΣ

Ἐποφῆσαι Δημοψηφίσματος, ὑποστηρίξτε μενοὶ ὑπὸ τοῦ κραταιοτάτου Συλλογίου **ἔδ Θριάμβος**. (17' 198)

Ἐγὼ μόνον ἀπέμεινα ἀπὸ τοῦ 21 Ὅλοι νὰ τὸ τιμῆσῃτε καὶ πρώτην νὰ ψηφίσαιτε, παρακαλῶ ἔμνε **ΗΡΩΙΣ ΤΟΥ 21 (17' 199)**

Ἐπὶσχομαι στὸ **Πανελλήνιον Ὀνειρων**, οἱ θὰ τὸ ὑποστηρίξω φανατικῶς. **Ὀνειρευμένη Ἑλλάς.** (17' 200)

Ἐυχαριστῶ ἐγκαρδίως πάσας καὶ πάντας τοὺς τιμῆσαντάς με διὰ τῆς φήφου των. **Ἰδιαιτέρως τὸν Συλλογόν ΘΡΙΑΜΒΟΝ.** Ζήτη ὁ **ΘΡΙΑΜΒΟΣ!** **Ὀνειρευμένη Ἑλλάς.** (17' 201)

Ἄγαπητῆ, **Ἀναστηθεῖσα Ἥπειρος**, γιὰ τὴ γρωστή σου δέξου τὰς πλέον θερμάς μου εὐχὰς.—**Ἀτιχίη Ἀνάς.** (17' 202)

Ἀναλλάσσω σ. ρ. Ἀγγλιστί, Γαλλιστί, Ἰταλιστί, Γερμανιστί, Ἑλληνιστί. Δι-εὐθύνσις: Σμυρδιῶνα Πουλιάδου, μαθητῆς ἐκς Γυμνασίου, Καλάμας. (17' 203)

Ἐψηφισατέ τὴν ὅλοι ψηφίστε τὴν, παιδιὰ τὴν **ΜΠΑΡΟΥΤΟΚΑΠΝΙΣΜΕΝΗ** μας. **Ἑλληνικῆ Καρδιά.** (17' 204)

ΜΠΑΡΟΥΤΟΚΑΠΝΙΣΜΕΝΗ ΓΑΛΛΟΠΟΥΛΙΚΗ

Καὶ ποῦς δὲν θὰ σὲ ψηφίσῃ; Ὅλοι μὲ τὴν **Ἑλληνικῆ Καρδιά** τους!

ΕΒΔΟΜΑΣΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 24ου ΦΥΛΛΟΥ
(Ἦδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 209).

ἈΘΗΝΩΝ: Χρῆστογιάννης, Ἦως τοῦ 1918, Νικ. Παπαδόπουλος, Ἰουλίτα Β. Χαντζηγιαννομαντίνου, Λεωνίδας Κ. Μορφώτης, Ἐνδοξος Ἀκρόπολις, Εὐθυμιὸς Βασιμασίωλα **ΒΟΛΟΥ:** Ζέρμπος. **ΔΕΡΒΕΝΙΟΥ:** Ἐλένη Α. Ἀδαμοπούλου, Κατίνα Α. Ἀδαμοπούλου. **ΖΑΚΥΝΘΟΥ:** Γλυκεία Ἀδα. **ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ:** Τρελλὴ Ναυτοπούλα. **ΘΗΒΩΝ:** Σωτ. Γ. Σίννης. **ΙΘΑΚΗΣ:** Γεωργίος Κ. Κολαῖτης. **ΚΕΡΚΥΡΑΣ:** Ἀναξιογονηθεῖς Ἑλληνιστῶς Ἐλένη Ι. Οικονομίδου. **ΚΟΡΙΝΘΟΥ:** Ἀθων. Α. Κανιάρης, Παναγ. Βλάσης, Νικολ. Βλάσης, Νικολ. Βλ. Κόλλιας. **ΚΥΡΑΡΙΣΣΙΑΣ:** Γεώργ. Α. Πάτερης, Σωτηρ. Ἀναστ. Βασιλακόπουλος. **ΛΕΥΚΕΣΙΑΣ:** Ἐθνικός Στόλος (23) **ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ:** Κλαῦν. Γ. Κοποπούλας. **ΠΑΠΑΔΟΥ:** Σουλ. Α. Φλασιδῆς (25,28) **ΠΑΤΡΩΝ:** Παναγιώτ. Ναυτοπούλου. (25,24) **ΠΕΙΡΑΙΩΣ:** Καλλιόπῃ Δαρμάκου, Ἰάσον Β. Σκέντζης, Νικηφόρος Ναυμαχία. **ΧΑΛΚΙΔΟΣ:** Σ. Α. Ζάγος, Πρωσ. Μπουμπουσίσης, Ρολλάνδος Ρ. Λεγιάλ, Μαρία Ν. Κανακά, Ἰωάννης Γ. Νώστου, Παῦλος Β. Τυπάλδου, Μεγαλόφρων Κωνσταντίνος, Κωνστ. Ι. Σπανός, Νικολ. Ζ. Στάλας.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν ἐξούτων ὀρθῶν τὴν ἴδιαν τὰ ὄνοματα ἐπέθεσαν εἰς τὴν Κληρονομίαν αἱ ἐλάττωται οἱ ἔξῃς δύο: **ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΚΙΚΙΑΣ** ἐν Ἀθῆναις, αἱ **ΝΙΚ. ΒΛΑΣΣΗΣ** ἐν Κορινθῶ, οἱ ὅποιοι ἐνεργάσησαν ἀπ' ἔσθῃς μῆνας ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου. Πλεονάζουν λεπτὰ 30 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγωνισμόν.